

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7CoCsp/17/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120299028
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Adela Unčovská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:6120299028.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Adely Unčovskej a členov senátu JUDr. Mariany Harvancovej a Mgr. Niny Dubovskej, v právnej veci žalobkyne: V. U. Š., K.. XX.X.XXXX, O. Ž.Ž. XX, O., zastúpenej: Advokátska kancelária JUDr. ŠKERDA, s.r.o., IČO: 36 858 501, so sídlom Radlinského 1727/49, Dolný Kubín, proti žalovanému: HYDROTOUR, cestovná kancelária, a.s., IČO: 31 371 981, so sídlom Nám. SNP 14, Bratislava, zastúpený: JUDr. Július Jánošík, advokát, so sídlom Klincova 35, Bratislava, o zaplatenie 3 364,40 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava I zo dňa 15.1.2021, č.k. 19Csp/58/2020-101 v spojení s uznesením zo dňa 26.4.2022, č.k. 19Csp/58/2020-146, jednomyseľne takto

rozhodol:

Uznesenie súdu prvej inštancie sa v napadnutej časti potvrdzuje.

Žalobkyni sa proti žalovanému priznáva nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie zastavil konanie o zaplatenie 3 364,40 eur s príslušenstvom (výrok I.), žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v pomere 100% (výrok II.) a žalobkyni vrátil súdny poplatok vo výške 93,80 eur (výrok III.).

2. Rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 145 ods. 1, § 256 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) a § 11 ods. 3, 4 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov. Vecne rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobkyňa vzala žalobu v celom rozsahu späť pred prvým pojednávaním z dôvodu zaplatenia žalovanej sumy žalovaným dňom 25.11.2020. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie v súlade s princípom procesného zavinenia zastavenia konania, pričom vyvodil, že vzhľadom na späťvzatie žaloby z dôvodu zaplatenia žalovanej sumy po podaní žaloby, zastavenie konania procesne zaviniť žalovaný. Žalobkyni vrátil súdny poplatok krátený o 6,70 eur, t.j. vo výške 93,80 eur.

3. Proti II. výroku uznesenia podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom uviedol, že existujú osobitné dôvody, pre ktoré by mal súd rozhodnúť o tom, že neprizná náhradu trov konania žiadnej zo strán sporu, a to z dôvodu, že žalobný návrh bol podaný bezdôvodne, predčasne, a to v čase, kedy pohľadávka žalobkyne nebola splatná. Konštatoval, že žalobkyňa svoj nárok odôvodnila tým, že si objednala u žalovaného zájazd, tento zaplatila, pričom odstúpením od zmluvy o zájazde zo strany žalovaného vzniklo právo požadovať vrátenie ceny zájazdu podľa § 21 ods. 4 zákona č. 170/2018 Z.z. Uviedol, že z dôvodu epidemiologickej situácie v cieľovej destinácii a z dôvodu zrušenia všetkých letov z územia SR nebolo možné z dôvodov na strane cestujúcich ani na strane žalovaného poskytnúť plnenie dohodnuté v zmluve o zájazde, pričom o tejto skutočnosti informoval cestujúcich. Namietal splatnosť uplatnenej pohľadávky ako aj samotné právo žalobkyne požadovať zaplatenie pohľadávky, keďže pri podaní žaloby nemal možnosť zohľadniť zákon č. 136/2020 Z.z., ktorým bol novelizovaný zákon č. 170/2018 Z.z. o zájazdoch, ktorá novela sa vzťahovala aj na prejednávany prípad. Z ustanovení § 31a

ods. 10 a 11 a § 33a ods. 1, 7 a 9 zákona č. 170/2018 Z.z. vyplýva, že ak došlo k odstúpeniu od zmluvy zo strany žalovaného v termíne po 12.3.2020 a do účinnosti novely zákona o zájazdoch (29.5.2020) nedošlo k vysporiadaniu odstúpeného, má žalovaný možnosť rokovať s cestujúcimi o náhradnom zájazde, a to až do 31.8.2021 a v prípade, ak sa na poskytnutí náhradného zájazdu nedohodne, je povinný vrátiť cestujúcim platby prijaté v súvislosti s uzatvorením zmluvy o zájazde v lehote do 14.9.2021, a až po tomto dátume sa dostáva do omeškania. Z dôvodu, že pohľadávka uplatnená v konaní nebola ku dňu podania žaloby ani ku dňu rozhodnutia súdu o zastavení konania splatná, resp. neexistovala, mal za to, že neboli splnené podmienky na podanie žaloby, t.j. žaloba bola podaná predčasne. Tvrdil, že dobrovoľné plnenie pred splatnosťou pohľadávky, ktorá mala nastať až po 31.8.2021, ako aj dôsledné dodržiavanie platných právnych predpisov nemôže byť na ujmu žalovaného. Navrhol, aby odvolací súd uznesenie v napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie alebo zmenil výrok II. napadnutého uznesenia tak, že žiadnej zo strán neprizná nárok na náhradu trov konania. V podaní zo dňa 1.3.2021 nazvaným „Spresnenie odvolania“ žalovaný uviedol, že vo svojom odvolaní namietal dôvodnosť podanej žaloby, t.j. aj dôvodnosť uplatneného nároku. Upriamil pozornosť na doterajšiu rozhodovaciu prax vyšších súdnych autorít (nález Ústavného súdu SR z 20.3.2018, sp.zn. II. ÚS 569/2017), v ktorom ústavný súd konštatoval, že ust. § 256 ods. 1 C.s.p. je z obsahového hľadiska v podstate zhodné so skorším § 146 ods. 2 O.s.p. a niet dôvodu neaplikovať ustálenú judikatúru všeobecných súdov, ktorá sa týka § 146 ods. 2 O.s.p., pričom ak došlo k zastaveniu konania v dôsledku späťvzatia žaloby, možno žalovanému uložiť povinnosť nahradiť trovy konania v prípade, ak pre jeho správanie bola vzatá späť žaloba, ktorá bola podaná dôvodne. Z uvedeného vyvodil, že ak bola žaloba podaná nedôvodne /predčasne a v priebehu konania vzal žalobca svoj návrh späť z dôvodu, že žalovaný splnil čoho sa žalobca domáhal, nárok na náhradu trov konania žalobcovi neprináleží, nakoľko žaloba bola podaná predčasne. Mal za to, že súd by v prípade pokračovania v konaní nemohol rozhodnúť o priznaní nároku žalobcu, nakoľko tento nárok v čase podania žaloby neexistoval a nebol splatný, a teda súdu by nezostávalo nič iné, len žalobný návrh zamietnuť a priznať žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Na záver oznámil, že úhradu žalovanej sumy vykonala spoločnosť INVIA.sk s.r.o, t.j. konanie nebolo zastavené z dôvodu konania žalovaného, ale z dôvodu konania tretieho subjektu nezávisle na vôli žalovaného.

4. Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovaného písomne vyjadrila podaním zo dňa 27.7.2021, v ktorom sa nestotožnila s tvrdeniami žalovaného. Podľa jej názoru bol v čase podania návrhu na vydanie platobného rozkazu jej nárok na vrátenie ceny zájazdu daný a oprávnený, keďže návrh podala na súd dňa 15.5.2020, pričom zákon č. 136/2020 Z.z. (ktorým bol novelizovaný zákon č. 170/2018 Z.z. o zájazdoch) bol prijatý až dňa 20.5.2020 a nadobudol účinnosť dňom jeho vyhlásenia dňa 29.5.2020, t.j. v čase podania návrhu zákon nebol účinný ani prijatý a žalobkyňa mala voči žalovanému existujúcu splatnú pohľadávku. Namietala rozpornosť tvrdení žalovaného, keď na jednej strane uviedol, že nemal možnosť zohľadniť zákon č. 136/2020 Z.z. a zároveň namietal predčasnosť žalobného návrhu. Na základe uvedeného bola podľa jej názoru žaloba podaná dôvodne a jej nárok by bol v prípade nevrátenia ceny zájazdu dôvodný aj v súčasnosti. Tvrdila, že § 33a zákona č. 170/2018 Z.z. o zájazdoch po novele uskutočnenej zákonom č. 136/2020 Z.z. (najmä ust. § 33a ods. 10) je v rozpore s právom Európskej únie, a to konkrétne v rozpore s ust. Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2015/2302 o balíkoch cestovných služieb a spojených cestovných službách zo dňa 25.11.2015, ktoré má prednosť pred akýmkoľvek právom členských štátov, preto by súd nemal aplikovať ust. § 33a ods. 10 zákona č. 170/2018 Z.z. a v nadväznosti na to ani ostatné ustanovenia § 33a cit. zákona. Navyše je toho názoru, že § 33a ods. 10 a 11 zákona č. 170/2018 Z.z. je v rozpore s Ústavou SR, keďže ust. § 33a ods., 10 a 11 pôsobí retroaktívne. Vyjadrila presvedčenie, že zákon č. 136/2020 nespôsobil zánik jej nároku na vrátenie ceny zájazdu, ale iba určil, že platba v súvislosti s uzatvorením zmluvy o zájazde by jej mohla byť vyplatená neskôr, t.j. v prípade pokračovania súdneho konania by existovala vysoká šanca na jej úspech v konaní. Nesúhlasila ani s tvrdením žalovaného, že dobrovoľné plnenie pred splatnosťou pohľadávky nemôže byť na ujmu žalovaného, nakoľko pred podaním návrhu na vydanie platobného rozkazu niekoľkokrát vyzvala žalovaného na dobrovoľné vrátenie zaplatenej ceny zájazdu, pričom v čase doručenia týchto výziev nebol zákon č. 136/2020 Z.z. prijatý a teda ani účinný. Uviedla, že žalovaný napriek výzvam zaplatenú cenu zájazdu nevrátil a teda bola nútená podať návrh na vydanie platobného rozkazu s tým, že vzhľadom na platné odstúpenie žalovaného od zmluvy o zájazde bol žalovaný povinný vrátiť žalobkyni všetky platby. O dobrovoľné plnenie zo strany žalovaného by podľa jej názoru išlo vtedy, ak by si žalovaný svoju zákonnú povinnosť vrátiť žalobkyni zaplatenú cenu zájazdu splnil v lehote do 30.3.2020, prípadne pred podaním návrhu na vydanie platobného rozkazu. Pokiaľ ide o spresnenie odvolania, upozornila, že námietku o vrátení ceny zájazdu spoločnosťou INVIA.sk s.r.o. žalovaný uviedol až v podaní po uplynutí

lehoty na podanie odvolania, preto by na ňu súd nemal prihliadať. Napriek uvedenému konštatovala, že je úplne logické, že žalovaný vrátil cenu zájazdu prostredníctvom uvedenej spoločnosti, keďže táto je cestovnou agentúrou (predajcom), prostredníctvom ktorej žalovaný so žalobkyňou uzatvoril zmluvu o zájazde. Navrhla, aby odvolací súd napadnuté uznesenie ako vecne správne potvrdil.

5. Vec bola predložená odvolaciemu súdu, ktorý prípisom č.k. 7CoCsp/24/2021-145 zo dňa 28.10.2021 vrátil vec súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie vydal uznesenie č.k. 19Csp/58/2020-146 zo dňa 26.4.2022, ktorým doplnil záhlavie napadnutého rozhodnutia tak, že ako právneho zástupcu žalovaného uviedol X. X.U. X., U., W. W. S. XX, O.. Následne súd prvej inštancie odstránil vady v doručovaní a predložil vec opätovne odvolaciemu súdu na rozhodnutie.

6. Odvolací súd preskúmal vec, v ktorej je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 378 ods. 1, § 379, § 380 v spojení s § 470 C.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

7. Podľa § 256 ods. 1 C.s.p. ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

8. Podľa § 262 ods. 1 a 2 C.s.p. o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

9. V zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia § 256 ods. 1 C.s.p., ak súd zastavuje konanie (napr. z dôvodu späťvzatia žaloby), zaoberá sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania tým, či niektorá zo strán sporu zavinila, že konanie muselo byť zastavené. V prípadoch, v ktorých bolo zastavenie konania zavinené stranou sporu, súd prizná protistrane náhradu trov konania, ktoré účelne vynaložila na uplatňovanie alebo bránenie svojho práva. Zároveň je potrebné otázku, či strana zavinila, že konanie muselo byť zastavené, posudzovať podľa procesného výsledku. Ak došlo k zastaveniu konania podľa § 145 ods. 1 C.s.p. v prípade, že žalobca vzal účinne späť svoju žalobu, je v zásade žalobca povinný nahradiť trovy konania protistrane, nakoľko späťvzatím žaloby procesne zavinil zastavenie konania. Pri posudzovaní zavinenia v zmysle § 256 ods. 1 C.s.p. výraz "zavinenie" nemožno interpretovať v doslovnom jazykovom zmysle, ale vo vzťahu príčinnej súvislosti, v ktorej príčinou je správanie strany sporu a dôsledkom je vznik trov druhého účastníka. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že v čase späťvzatia žaloby bol dosiahnutý účel žaloby, keďže žalovaný plnil žalobkyňu žalobou požadovaný nárok, t.j. z uvedeného vyplýva, že žaloba bola podaná dôvodne a príčinou späťvzatia bolo správanie sa žalovaného, ktorý v konečnom dôsledku zavinil, že konanie sa muselo zastaviť. Odvolací súd sa zároveň stotožnil s argumentáciou žalobkyne, že žaloba bola podaná dôvodne, t.j. v čase, keď jej pohľadávka uplatnená z titulu odstúpenia žalovaného od zmluvy o zájazde bola splatná, nakoľko v čase podania návrhu na vydanie platobného rozkazu nebol účinný zákon č. 136/2020 Z.z., ktorým sa novelizoval zákon č. 170/2018 Z.z. o zájazdoch, a ktorým sa odlišne upravil postup cestovnej kancelárie po odstúpení od zmluvy o zájazde a jej povinnosti vrátiť cestujúcemu prijaté platby. Ak by aj odvolací súd pristúpil ku skúmaniu dôvodnosti podanej žaloby na účely posúdenia zavinenia zastavenia konania, musel by prísť k záveru, že žaloba bola podaná dôvodne a zastavenie konania zavinil žalovaný.

10. K včasnosti námietky žalovaného, že nárok uplatnený žalobkyňou v tomto konaní bol zaplatený treťou osobou a nie žalovaným, odvolací súd konštatuje, že táto námietka bola podaná právnym zástupcom žalovaného dňa 1.3.2021 a k účinnému doručeniu napadnutého uznesenia právnemu zástupcovi žalovaného došlo až dňa 29.4.2022 z dôvodu, že súd prvej inštancie nesprávne doručil napadnuté uznesenie priamo žalovanému dňa 5.2.2021 napriek tomu, že žalovaný mal v konaní zástupcu. Podľa ust. § 110 ods. 1 prvá veta C.s.p., ak má strana zástupcu so splnomocnením na celé konanie, doručuje sa písomnosť len tomuto zástupcovi. V zmysle uvedeného odvolací súd konštatuje, že námietka bola podaná v lehote na podanie odvolania.

11. Pokiaľ ide o podstatu predmetnej námietky, zo súdneho spisu je preukázané, že Zmluvu o zájazde uzatvárala s žalobkyňou spoločnosť Invia.sk, s.r.o., ktorá bola v tejto zmluve uvedená ako zástupca žalovaného, taktiež ako vyplýva z príloh k návrhu na vydanie platobného rozkazu, žalobkyňa uhradila cenu zájazdu na účet spoločnosti Invia.sk, s.r.o.. Žalovaný nenamietal, že by spoločnosť Invia.sk, s.r.o.,

ktorá vystupovala ako jeho zástupca v zmluvnom vzťahu so žalobkyňou prekročila splnomocnenie, ktoré jej udelil, len uviedol, že k zastaveniu konania došlo z dôvodu konania tretieho subjektu nezávisle na vôli žalovaného. Odvolací súd považuje uvedený argument za účelový z dôvodu, že z konania žalovaného je zrejmé, že súhlasil s vyplatením žalovanej sumy žalobkyni, pričom nepreukázal, že by spoločnosť Invia.sk, s.r.o. ako jeho zástupca prekročila splnomocnenie a žalovaný ako splnomocniteľ takéto prekročenie neschválil alebo, že by konala bez splnomocnenia žalovaným; napokon žalovaný proti výroku o zastavení konania ani nepodal odvolanie. Podľa všeobecných ustanovení týkajúcich sa zastúpenia uvedených v § 22 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, práva a povinnosti zo zastúpenia vznikajú priamo zastúpenému. Je preto irelevantné, či žalovaný uhradil žalovanú sumu žalobkyni priamo alebo prostredníctvom zástupcu, právne následky v konaní budú rovnaké. V zmysle uvedeného dospel súd prvej inštancie k správne mu záveru, že zastavenie konania procesne zaviniť žalovaný.

12. Uznesenie súdu prvej inštancie, ktorým za daného skutkového a právneho stavu rozhodol, že žalobkyni sa priznáva nárok na náhradu trov konania vo výške 100%, je vecne a právne správne.

13. Na základe uvedeného odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne a právne správne podľa § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

14. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p. a nárok na ich plnú náhradu priznal v odvolacom konaní úspešnej žalobkyni proti žalovanému s tým, že o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 C.s.p. po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktorý vydá súdny úradník.

15. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).